

zaligheid. Het overige deed er dus niet toe. Al dat overige glog verloren en werd prool des verders. Hier is de mens wel van, maar 't vormde geen onderwerp van verder indenken. Men sprak er wel eens over, maar bekreunde er zich verder niet om. En alle doel des levens was maar, om bij zijn sterven, met zekerheid der hope, de eeuwigheid in te gaan. Zoo verloor men allen samenhang uit het oog. Men nam zich zelf, en wie met hem uitverloren waren, elk op zichzelf. Het was een chaos van heiligen, die van deze aarde de eeuwigheid inging, en dan, eens samen in 't Vaderhuis vereenigd, eeuwiglijk zijn God en zijn Heiland verheerlijken zou, en zoo ging 't al ten slotte op in een eeuwig, eindeloos Halleluja. Doch uit wat oorzaak ook opgekomen, dit verwaarloosen van het organisch verband, waarin God zelf ons gesteld had, moest wel steeds meer alle besef van de volstelling doen te loor gaan. Op die wijs toch werd het hoogste en ultieme einddoel in de zaligheid der enkele personen gesteld, en voelde men steeds minder er van, dat 't einddoel steeds blijven moest de verheerlijking van onzen God in zijn Almachtigheid. Dit toch was niet anders te bereiken dan door het tot zijn volle recht doen komen van het verband, waarin God ons met alle dingen krachtens zijn eeuwig bestel geplaatst had. Volclinding kan niet anders zijn dan 't ten slotte volkomen reël worden van dat-gene wat God bewoog, als we ons zoo met eerbied mogen uitdrukken, om 't groote werk der Schepping te onder-nemen. Van eeuwigheid tot eeuwigheid was die Schepping enkel gedachtenbeeld. Eerst daarna trad ze in, en toen trad ze in met het eenig doel, om de majesteit en heerlijkheid van God Drieëinig te doen uitschit-teren en te verhoogen. Dat dit er uit voort zou komen, was beslist in 't plan zelf, waarnaar alles ontworpen en tot aanzijn ge-roepen was. Maar dan moest dit alles ook ten slotte uitkomen in het onderling ver-band waarin God 't ontworpen had. Zoo eerst toch en zoo alleen kan zijn majesteit als de majesteit van den Almachtige er zich zelf in verheerlijken. Voor wat u zelf aan-gaat, moogt gij dan ook uw eigen zaligheid nooit anders dan in dit verband inroepen en u voorstellen. Al wat hieraan te kort doet, zoekt het einddoel in uzelf en niet in uw God, en alleen zoo in de hope die u bezield, dit organisch verband alles saambindt en vereenigt, staat ook in de hope des eeuwigen levens niet uw zaligheid, maar Gods eere, gelijk 't zijn moet, op den voorgrond.

DR. A. K.

„Ontbloeit mijne ziel niet“.

Doch op U zijn mijne oogen,
HEERE, Heere; op U betrouw
ik, ontbloeit mijne ziel niet.
Psalm 141: 8.

Ontbloeit was de ridder, die zijn pantser had uitgetrokken, zijn helm van 't hoofd had genomen, en zijn schild ter zijde had gelegd. Dan was hij ongedekt, of wat men bloot noemde, en had zich, op zulk een oogenblik overvallen, niet tegenover zijn aanvaller kunnen verweren. Dit brengt de psalmist nu op uw ziel over. Ook uw ziel wordt telkens belaagd, wordt rusteloos aangevallen, en delft daarom zoo licht 't onderspit, als ze „ontbloeit“ is. David voelde, hoe doodelijk zijn tegenstanders hem achtervolgden, en, toen hij de doodschaduw reeds over zich voelde sluipen, riep hij daarom uit: „Op u zijn mijn oogen, HEERE Heert! Op u betrouw ik. Ontbloeit mijne ziel niet!“ God was zijn schild. Zoolang dat schild van zijn God hem dekte, was hij veilig. Maar zoo niet kon zijn God zijn schild wegnemen, of de verlaten knecht des Heeren zou ontbloeit staan, en hierdoor de vijand ten verpooten prooi worden.

Nu worden wij niet meer ten bloede toe vervolgd als David, naar wiens leven men stond, maar geestelijk is onze ziel even bestendig in gevaar als ze bij David in 't leven bedreigd werd. Geestelijk wordt ook ons die rusteloos belaagd en achtervolgd. En dan geldt ook voor ons, dat alleen onze God ons ten schild kan zijn, om ons te behouden, en dat zoo God zijn schild van ons afrekt, onze ziel ontbloeit en ongedekt staat, en elk oogenblik doodelijk kan worden getroffen.

Het is dus maar de vraag, of ge er u bewust van zijt, dat uw ziel in gevaar verkeert, en of ge voelt, dat zoo God u met zijn schild niet dekt, de doodelijke wonde u te wachten staat. Dan toch slaat ge vanzelf in uw zielezang uw oogen tot uw God op, en, wetende dat alleen zijn schild u behoeden kan, wordt het ook uw bede tot den Onfermer: „Heere, ontbloeit mijn ziel niet!“

Dat gaat dan altoos op en neder. Hoe breder en overvloediger het schild des Heeren u dekt, des te veiliger gevoelt ge u, zoodat ge tenslotte den aanvaller uitlocht en berispt. Immers als ge door Gods schild over-dekt zijt, wat zou hij dan tegen u vermogen? Maar dan ook omgekeerd, want de vijand valt en voelt ge het doodelijk gevaar klimmen, dan is dit 't vast bewijs, dat 't schild van uw God zich van u terugtrok, en dan roept ge in uw doodsangst als vanzelf: „Heere, neem uw schild niet van mij weg, ontbloeit mijn ziel niet!“

Nu werkt dit schild van onzen God, dat ons dekt, op allerlei wijs. Ook zeer seker, door een geheimzinnig inwerken van Gods mogend-heid, zoodat 't onze vaardigheid verhoogt of de energie van den vijand onzer ziele verlamt. Maar toch volstrekt niet alleen zoo rechtstreeks en geheimzinnig. God dekt een jeug kind met zijn schild zoo hij 't een zorgende moeder geeft, of een vader schoukt, die 't door tucht op 't pad der gerechtigheid houdt, of in een ouderen broeder of zuster het een hulpe bood in de ure der verleiding. Op allerlei wijs omringt onze God ons met zijn dekkende genade; door zijn engelen die ons onzichtbaar leiden; door vrien-den die hij ons op onzen weg doet vinden; door omstandigheden en gelegenheden die ongemerkt en vanzelf een dreigende verzoeking afsnijden; door een woord uit de Schrift dat ons juist in 't gevaarlijkst oogenblik aangreep; door iets wat voorkwam in een boek dat we lasen, en zoo geheel op onzen toestand paste; en dan boven-

dien nog door zijn mystiek ingrijpen in ons eigen siellevien of in den raadslag over onze belangen. Zelfs het dagelijksch gebed, dat we uit enkel gewoonte begonnen, kan God zóó zegenen aan onze ziel, dat we onder het bidden ons de oogen voor het gevaar voelen opengaan, en, eer het amen ons gebed besluit, met de verleiding, die vat op ons kreeg, ge-broken hebben. Onwillekeurig komt 't: „Ontbloeit mijn ziel niet!“ ons dan vanzelf over de lippen, en zoo dit innig en in waarheid gebeden werd, gaat dan gemeenlijk de verzoeking zonder ons te wonden, voorbij.

Toch, en let hierop: lang niet altijd. De Heere oefent zijn kind. Volstrekt niet altoos keert Hij, op 't gebed, elk dreigend gevaar van ons af. Ook Gods kind kent zijn Gethsemane, dat 't wel de verzoeking afblidt, maar toch ook de verzoeking aanvaardt, zoo we ze naar Gods heilig bestel niet ontloopen mogen.

Eerst komt dan de periode, dat ge nog zelfs de lichtste verzoeking niet zonder te vallen zoudt kunnen doorstaan, en dan dekt uw God u van 't eerste oogenblik af, en zijn schild rekt u.

Maar hierbij blijft 't niet. Allengs moet ge geoeft worden, en hoe verder ge komt, dus te meer kracht ontwikkelen om straks aan een sterkere verleiding weerstand te bieden. Dat gaat dan voort en verder, tot ge tenslotte nauwelijks verleiding meer voelt, waar ze u in den aanvang bijna onmiddellijk meesleepte. Dan heeft uw God u door de oefening gesterkt, en ge weerstaat nu den Boze uit de eigen aandrif van uw hart. Niet alsof ge ooit behagen in de verzoeking mocht hebben, om in 't weerstaan ervan uw moed te toonen. Het moet altoos de bede van 't Onze Vader blijven: „Leid mij niet in verzoeking, maar verlos mij van den Boze!“ Doch wil de Heere 't anders, en zien we de verzoeking ons teregt naderen, dan blijft 't: „Ontbloeit mijn ziel niet!“ steeds het rustpunt voor ons geschokt gemoed.

Zoo gaat 't toe, als 't onder menschen blijft, en niet anders komt 't te staan, zoo 't satan zelf is, die onze ziel belaagt.

Onder menschen kan het gevaar van twee kanten komen, of doordien wie anders ons in 't rechte pad hielden, ons verlieten en begaven, zoodat we nu geheel aan onszelf zijn overgelaten, of ook omgekeerd, doordien er van mensche-lijke zijde ons een verleiding toekomt, die nauwelijks te weerstaan is.

Vooral zoo anderen ons dan zoo tergen en plagen, dat we ons 't vuur uit de schenen voelen vonken, en ons niet meer kunnen inhouden, neemt wie nabij zijn God leeft, vanzelf zijn toevlucht tot zijn Vader, of toch zijn schild hem dekken moge en zijn ziele niet moge ontbloeit worden.

Dan voelen we de verleiding, we zien voor oogen van wie ze uitgaat, en juist dát brengt er ons toe, om de hulpe Gods in te roepen. Daarom is verleiding, die van mensche-lijke zijde ons toekomt, altoos nog minder gevaarlijk. Het gaat dan niet ongemerkt toe. Maar juist dit ongemerkte verhoogt zonerst het gevaar, als we te doen krijgen met een rechtstreeksche satanische verzoeking, en hoewel dan juist de bede: „Ontbloeit mijn ziel niet!“ zoo dubbel noodig zou wezen, blijft ze dan maar al te dikwijls uit, omdat we den toestand waarin we verkeeren, niet doorzien.

Dit eigenaardige toch heeft alle rechtstreeksche satanische verzoeking, dat ze ons vleit in onze zwakheden, en hierdoor zelf behagen in ons opwekt. We voelen dan geen aanval. Er wordt geen strijd in ons opgewekt. Eer voelen we sluwelen banden, waarin we ons niet ongaarne wikkelen laten. En toch, dan juist dreigt 't gevaar doodelijk, en juist dan kunt ge den ban alleen door de bede uit uw zielezang breken: „O, mijn God, ontbloeit mijn ziel niet!“ Neem ze niet te vroeg van mij weg de trouwe verzorgers, die mij in de ure der verzoeking beveiligen. Ontvallen mij vrienden, die mij geestelijk steunden, geef mij anderen in hun plaats. Laat de ervaringen van 't leven, door voorspoed en door tegenspoed heen, mij ster-ken en scherpen voor den strijd. Geef mij nabijheid, opdat de demonische geesten, uit vrees voor u, van mij vlieden. En sterk in oogenblikken van bangen strijd mijn geest door uwen Heiligen Geest, opdat uw Naam mij ten schild zij, en de giftige pijlen van den Boze mij niet treffen!“

DR. A. K.

Amsterdam, 19 September 1913.

Gelijk elk jaar, vond ook ditmaal op den derden Woensdag in September de opening der lessen van de Vrije Universiteit plaats met een toespraak van den prorector. Aan de Rijksuniversiteiten en evenzoo aan de Stedelijke Universiteit te Amster-dam valt de wisseling van het Rectoraat saam met den aanvang van den nieuwen cursus en geeft de afredende Rector dan een overzicht van de lotgevallen der Aka-demie. Bij de Vrije Universiteit heerscht in zoo verre een anomalie, dat de nieuwbeneemde Rector zijn ambt eerst aanvaardt op den Dies Natalis der Universiteit, 20 October, en de afredende Rector dan tegelijk de fata Academia vermeldt aan het einde van zijn rectorale oratie. Toch stelt men ook aan de Vrije Universiteit er prijs op, dat de aanvang van den nieuwen cursus met een gebed om Gods zegen over den aangevane arbeid worde ingezet. Zoo kwamen de Hoogleraren en Studenten dan j. l. Woensdag saam in de vergaderaal der Theologi-sche faculteit, die bij gebrek aan een eigen aula nog altoos voor deze plichtigheid dienst moet doen, maar feitelijk veel te klein is om het talrijke publiek te bevatten. De prorector, Prof. Dr. R. H. Wolter, hield bij deze gelegenheid een toespraak, waarvan we den verkorten inhoud aldus weergeven:

De laatste bezigheid, die aan de Vrije Univer-siteit den afgetreden rector blidt aan het ambt, dat hij een jaar lang bekleed heeft, is in den regel de opening der lessen van den cursus, die volgt op dien, waarin hij zijne rectorale waardig-heid neerlegde.

Het begrip openen is langzamerhand, om zoo te zeggen, een terminus technicus ge-worden, die zeer verschillende dingen omvat: het openen van een tentoonstelling bij, heeft nog geasins ten gevolge, dat zij nu ook open staat; omgekeerd echter komt het voor, dat een nieuwe spoorlijn of iets dergelijks reeds lang geopend is, als de officiële opening nog plaats

moet hebben: het „openen“ heeft in dat geval veel van wat de Franschsen noemen: „enfoncer une porte ouverte“.

Een ding is echter aan alle openen in de-zen technischen zin gemeen: het openingswoord, de openingrede: geen opening zonder open-ingrede, soms zelfs openingrede en: ja, men kan veilig zeggen, dat elke „opening“ hoofdza-kelijk of uitsluitend bestaat in het uitspreken van een openingswoord.

Zoo nu heeft ook de pro-rector der Vrije-Universiteit naar akademischen trant den nieu-ven Cursus te openen met een toespraak.

Vraagt de pro-rector zich af, waarover deze toespraak loopen moet, dan ligt negatief het antwoord voor de hand: hij mag niet treden in hetgeen des rectoraats is, en dus noch over het terrein van zijne bijzondere studie spreken, noch over de lotgevallen der Universiteit. Positief echter schijnen de onderwerpen, die tot nu toe voor deze toespraken de stof boden, eene groote verscheidenheid te vertoonen.

Toch ontbreekt ook hier in de veelheid de eenheid niet: alle bedoelen se, bij den aanvang van een nieuw jaar, dat God de Heere aan de Universiteit schouk. Hoogleraren en studenten op te wekken, om voor het eerst of opnieuw met liver hun krachten te stellen in den dienst der wetenschap, die is naar het Woord van God. Ook de studenten. Er is een tijd geweest, dat men den „student“ in gedachten met alles associeerde behalve met wetenschap en studie. Die tijd is gelukkig voorbij. Ook thans nog is een goed student voor allerlei bruikbaar, is hij niet slechts de geleerde in wording, maar ook het ideaal van een padvinder; doch door de toenemende „struggle for life“ staat thans de studie veel meer op den voorgrond, en heeft het niets vreemds meer, als men niet alleen aan den hoogleraar, maar ook aan den discipel belangstelling verwacht voor de dieper liggende vragen naar het wezen der wetenschap; met name echter geldt dit voor eene Universiteit als de onze, die op een bepaalden grondslag staat: voor allen die daar komen studeren, is het des te meer noodzakelijk, dat ze zich heb-ben rekenschap te geven van het doel, dat die Universiteit zich voor oogen stelt: te verkrijgen een systeem van Gereformeerde wetenschap.

De spreker zet dan verder uiteen, hoe hiervan alleen sprake kan zijn op de basis van de eenheid van alle wetenschap. Die eenheid is reeds door Plato en ook door een Aristoteles gevoeld; meer dan vroeger is het thans echter noodzakelijk, aan haar vast te houden, waar ze door de toenemende specialiseering almeer op den achtergrond dreigt te geraken. Het gevaar dat hierin met name voor het Academisch onderwijs is gelegen is, wordt ook elders erkend; vandaar de pogingen die men aanwendt, om te voorkomen, dat de student in de details van zijn studie opgaat en geen overzicht verkrijgt over het geheel. Voor onze Hoogeschool echter, die voor al haar onderwijs zich stelt op één grondslag, is de handhaving van de eenheid van alle weten-schap eene levensvraag.

Aanvaardt men eenmaal die eenheid en houdt men daarbij vast aan de waarheid der Christe-lijke religie, dan is daarmee vanzelf de moge-lijkheid van een systeem van Christelijke wetenschap gegeven, en is het slechts een kwestie van tijd en arbeid wanneer dit gereed zijn zal.

Beriet men de zaak van uit dit oogpunt, dan beteekent het dan ook niet veel, wanneer men ons, helaas ook van Christelijke zijde, telkens weer voor de voeten werpt, dat we wel een hooge pretentie voeren, maar het recht daarop niet bewijzen kunnen, wijl we in gebreke blijven het bestaan van zulk een systeem van Gerefor-meerde wetenschap aan te toonen: dat het er zijn kan, valt niet te loochenen, en dat het er komen zal, is voor ons een zaak van ge-loof; we bedoelen niet maar eene hoogeschool van Christenen, maar eene Christelijke hooge-school.

Natuurlijk zijn we er hiernaede niet; ook valt niet te ontkennen, dat we soms hooger verwachtingen hebben opgewekt dan later bleken verwezenlijkt te kunnen worden; en werd soms wel eens als een gereformeerde be-ginsel geponeerd, wat het inderdaad niet was. Maar dit sal niet schaden, als de overtuiging slechts aanwezig is, dat we overwinnen kunnen. Zij dan ook in het nieuwe jaar ons streven, die overtuiging te bevestigen; maken we ernst met ons beginnel; en zij daarbij onze ver-wachting niet van den mensch, maar van onzen God, wiens zegen over onzen arbeid we thans willen inroepen.

Naar dit uitnemende woord, dat leiding gaf voor de studie en moed en bezelling wekte voor de taak die wachtte, werd met groote belangstelling geluisterd.

Onze openbare Universiteiten.

Uit de cijfers, die bij de overdracht van het Rectoraat werden megedeeld, blijkt, dat de Stedelijke Universiteit te Amster-dam, wat het aantal studenten betreft, de kroon spant. Hier studeren 1225 stu-denten; dan volgt Leiden met 1211, vervolgen Utrecht met 1099, terwijl na deze talrijke bezochte Hoogescholen. Groningen komt met 585. Bij deze cijfers houde men echter in het oog, dat niet al deze stu-denten in eigenlijken zin aan de Universiteit studeren; een niet onbelangrijk percentage liet zich slechts voor het volgen van enkele lessen inschrijven. Te Groningen bijv. zijn van de 585 ingeschrevenen slechts 447 ingeschreven voor het volgen van alle les-sen; te Leiden is de verhouding iets gunstiger; van de 1211 studenten zijn 1141 voor het volledig onderwijs ingeschreven.

Wat de verdeling der studenten over de verschillende faculteiten betreft, blijkt dat de geneeskundige faculteit verreweg met het leeuwendeel strijken gaat. Te Utrecht studeert de helft der studenten in de medicijnen, te Amsterdam is de verhouding nog gunstiger voor de medici, want alle andere faculteiten saam hebben slechts 441 studenten tegenover 617 medische stu-denten; in Groningen geeft het groote aantal studenten in de letterkundige faculteit (189) gaan de niet-medische studenten het over-wicht (358 studenten tegenover 237 in de medicijnen) en voor Leiden worden de cijfers niet opgegeven.

Schuilt in deze sterke overheersing van de medische faculteit reeds een niet onbe-denkenlijk verschijnsel, nog droever worden deze cijfers, wanneer men ziet hoe betrek-

kelijk klein het aantal studenten is, dat in de Theologie studeert. Te Amsterdam be-draagt het getal theologen slechts 25, te Groningen maar 34, terwijl te Utrecht het getal in tien jaar tijds gedaald is van 200 op 120. Zelfs schijnt in Utrecht de achter-uitgang nog sterker te zullen worden, want voor den nieuwen cursus werden slechts 19 studenten in de Theologie voor 't eerst ingeschreven.

Tenslotte zij nog opgemerkt, dat het aantal vrouwelijke studenten aan de openbare Universiteiten naar verhouding zeer groot is. Van de 585 studenten zijn te Groningen 143 vrouwen. En te Utrecht moest de Rector de klacht slaken, dat ter-wijl het aantal vrouwelijke studenten klom, dat der mannelijke studenten met 18 ach-teruitging. Van de 265 studenten, die hier voor 't eerst ingeschreven werden, waren 65 vrouwen.

Vergelijking van de hier gegeven cijfers met het aantal studenten, die aan de Vrije Universiteit studeeren, is ultraard moeilijk, omdat twee faculteiten nog ontbreken in de juridische faculteit alleen het doc-toraat in de Rechten en in de literarische slechts dat in de klassieke letteren en de semitische letterkunde kan verkregen wor-den. Bij de juristen en literatoren zou men dus, om een juiste maatstaf aan te leggen, alleen moeten rekening houden met degenen, die aan de openbare Universiteiten voor deze doctoraten studeeren. Toch is, hoe klein het getal studenten aan onze Hoogeschool nog altoos is in vergelijking met dat der openbare Universiteiten, de verhouding naar de Faculteiten gerekend, niet zoo ongunstig. Volgens de cijfers, het vorig jaar door den Rector der Vrije Universiteit gepubliceerd, staat de Theologische faculteit met haar 86 theologen verre boven Amsterdam (25) en Groningen (34), overtreft ze zelfs Leiden, waar een vorig jaar het aantal theologen 72 bedroeg, en wordt ze nog alleen overtroffen door Utrecht (120). Ook de juridische faculteit met haar 54 juristen staat reeds niet zoover meer beneden de rechtsgeleerde facul-teit te Groningen met haar 66 studenten. Alleen de literarische faculteit aan de Vrije Universiteit met haar 22 literatoren staat nog verre ten achteren bij de andere Un-versiteiten; maar wanneer ware opgegeven, hoeveel bijv. van de 84 literarische studenten aan de stedelijke Universiteit te Amsterdam voor de klassieke letteren studeeren, zou wel blijken, dat ook deze verhoudingscijfers nog niet zoo ongunstig zijn. De massale cijfers, waarop de Openbare Universiteiten wijzen kunnen, zijn dus in hoofdzaak te danken aan de beide faculteiten, die dusver bij de Vrije Universiteit nog ontbreken.

Aan de Gemeentelijke Universiteit te Am-sterdam tellen de wis- en natuurkundige met de medische faculteit te zamen 784 studenten, terwijl de drie overige faculteiten het niet verder brengen dan 274 studenten; dat is slechts een honderdtal meer dan over deze zelfde faculteiten gerekend aan de Vrije Universiteit studeeren.

Natuurlijk is hiernaede allerminst bedoeld de gedachte op te wekken, alsof we reeds te roemen hadden in onze sterkte. Dan is er veel meer klacht, dat nog zoo menig zoon van Gereformeerde ouders niet aan onze Hoogeschool studeert. Kwamen allen, die onze beginselen deelen, bij ons, dan kon het getal nog zooveel grooter wezen. Maar wel kunnen de hierboven gegeven cijfers dienst doen om te laten zien, dat de Vrije Universiteit, wat het studentenaantal der bij haar aanwezige faculteiten betreft, niet meer zoover achterstaat, als men wel eens meent, bij de openbare Universiteiten, terwijl er tevens een ernstige aansporing in ligt opge-sloten, om toch een aanvang te maken met de stichting van de andere faculteiten. Het verschijnsel, dat meer dan de helft der studenten thans de geneeskunde zoekt, moge een niet gunstig teeken zijn, in zooverre deze sterke aandrang naar de medische wetenschap wel in hoofdzaak zijn oorsprong vindt in financiële overwegingen, maar ook met dergelijke verschijnselen behoort onze Hoogeschool toch rekening te houden. Uitbreiding van haar medische faculteit, opdat de gelegenheid besta ook voor onze Christe-lijke medicijn om aan haar te studeeren, is wel in de eerste plaats elsch.

Diaconale cijfers.

Toen we een vorig maal mededeelden, hoeveel in de Hervormde Kerk voor de armen gecollecteerd werd bleekens het officiële verslag in de Hervormde Synode en het bleek, dat per hoofd en per jaar nog geen 50 centen werden bijgedragen voor de verzorging der armen, wesen we er op, hoeveel hooger de ofervvaardigheid in onze Kerken stond, ook al konden we geen cijfers geven om dit te staven.

Het ware zeker gewenscht, dat een be-hoorlijke statistiek in het licht werd gegeven van wat onze Kerken jaarlijks uitgeven voor kerkelijke doeleinden, voor Zending, voor de Armeazorg, voor de Christelijke School enz. Nu deze cijfers ontbreken, moge hier althans worden megedeeld, wat de Gerefor-meerde Kerk van Amsterdam, die volgens de opgave in het Kerkelijk Handboekje ongeveer 22000 leden telt, voor de armen opbrengt. In 1912 bedroeg deze som bijna f 6000 (het juiste bedrag was f 5829 98), dat wil zeggen iets meer dan een rijksdaalder per hoofd. Indien de ofervvaardigheid in de andere Kerken van ons land niet minder groot is, dan zou dit voor onze Kerken saam een som opleveren van 1400.000 gulden. Nu zal dit bedrag wel te hoog ge-raamd wezen, want onze Kerk te Amster-dam is financieel sterker dan de meeste Kerken; hiertegenover staat echter, dat het kerkbezoek in Amsterdam naar verhouding weer slechter is dan op het platteland, en de collecte hangt voor een deel van het trouw kerkbezoek af. Stel echter het bedrag desnoods jaarlijks op 1 miljoen, dan volgt

hieruit nog, dat onze kleine Kerkengroep voor de armen meer zou geven dan de Her-vormde Kerk, die aan collecten niet meer saambrengt dan negen honderdduizend gulden.

Ons Avondmaals-Formulier.

Het verheugt ons, dat Dr. B. Wielenga, trots zijn drukken en veeleenvattenden arbeid als predikant te Amsterdam, nog tijd heeft kunnen vinden om zijn verklaring van de liturgische geschriften, die hij als redacteur van de *Gedersche Kerkbode* begon, voort te zetten. Na eerst de rijke bondsgedachte van het Doopsformulier ontstelen te hebben, daarna in poëtisch-schoone taal de heerlijkheid van het Christelijk huwelijk te hebben bezongen in zijn verklaring van het Huwelijksformulier, heeft Dr. Wielenga thans de kroon op dezen arbeid gezet door ons te verrassen met zijn verklaring van ons Avondmaalsformulier, die in innig-mystiek toon geschreven, wat diepte van geestelijk leven betreft, de beide voorgaande geschriften nog overtreft. Vermoedelijk zal met deze laatste studie Dr. Wielenga's arbeid ter verklaring van onze liturgie wel ten einde zijn, want de nog overblijvende Formulieren voor de bevestiging der Kerkedienaren en de oefening van de tucht, zijn voor de gemeente niet van zooveel belang en leenen zich ook minder goed voor een stichtelijken en praktischen commentaar. Doop en Avondmaal zijn de Sacra-menten, die voor heel het kerkelijk leven beslissen. De Formulieren voor deze beide sacramenten zijn daarom van het meeste belang voor de gemeente en hierin spreekt de Kerk ook het rijkst haar ge-loofleven uit. Neem hier desnoods het Huwelijksformulier bij, omdat de rechte beschouwing van het Christelijk huwelijk zoo groote beteekenis heeft voor het ethische leven; maar met dit drietal Formulieren, die dan ook de oudste zijn in onze liturgie, is de rijkste schat van onze liturgische ge-schriften u geboden. Wat hier nog bijkomt, raakt kerkelijke plechtigheden, die slechts een bijkomstig belang hebben.

Nu stel ik dezen arbeid, dien Dr. B. Wie-lenga zich getroost heeft om de liturgie voor ons volk te verklaren, vooral daarom op zoo hoogen prijs, omdat dusver onze liturgie wel wat al te stiefmoederlijk be-deeld was. Aan verklaringen van onzen Heidelberg Catechismus zijn we zoo rijk, dat ge er bijna een boekenkast mee kunt vullen, maar al wat over onze liturgie ver-scheen, neemt aan plaatsruimte nog geen halve boekenplank in. En dat weinige wat over onze liturgie het licht zag, zooda de bekende werken van Eas, Barger, Gobius du Sirt en Bliesterveld, was meer van historischen aard en gaf meer de wordings-geschiedenis onzer formulieren dan dat het ons inleidde in den rijken geloofschat, die in deze kostelijke gedenkstukken van ons kerkelijk leven verborgen ligt. En wel bezitten we van het Avondmaals-formulier een uitvoerige practische verklaring, door Jacobus van Houke, lidmaat der Her-vormde gemeente te Valkenburg, geschreven in 1761, maar deze lekenarbeid uit het laatste der 18e eeuw is te breedsprakig en draagt te veel het stempel van den priu-ker-tijd, om voor onzen tijd nog dienst te kunnen doen. Ook de met goud bekroonde verhandeling over onze liturgie van Men-singa, hoewel geleerdheid hierin moge ten toon gesteld worden, is niet alleen door de nieuwere studiën grootendeels verouderd, maar heeft ook daarom ons Gereformeerde publiek nooit kunnen aantrekken, omdat het een tendenz-geschrift uit de Groninger school is, feitelijk met geen ander doel geschreven dan om uit onze liturgie aante toonen, dat de oorspronkelijke geest der Reformatie in ons land niet Calvinistisch, maar Zwijngliaansch zou geweest zijn.

Er moest hier dus metterdaad pioniers-arbeid verricht worden, en nu Dr. Wielenga deze studie voltooid heeft, mag een woord van hulde en dank hem niet worden onthouden. Van den lof, reeds bij de aankom-dig van de beide voorgaande geschriften hem toegezwaaid, behoef bij deze nieuwe studie geen woord te worden teruggenomen. Eer zou men kunnen zeggen, dat deze laatste vrucht ook de rijpste is. In echt populair toon geschreven, pakkend en boelend van het begin tot het einde, getuigt deze verklaring van ons Avondmaals-formulier tevens van degelijke en grondige studie.

Van harte bevelen we daarom dit ge-schrift aan onze Kerken aan. Het is zoo noodig, dat de rechte beteekenis van Doop en Avondmaal weer uit de liturgische geschrif-ten onzer Kerk worde in het licht gesteld. Als droeve nawerking van de geestelijke inge-zondenheid eener voorgaande periode, wor-stelen we nog altoos met een beschouwing van deze beide Sacramenten, die lijnrecht in strijd is met wat onze vaders hebben geleerd. Wie het waagt in onze dagen op te komen voor de echt Gereformeerde beschouwing van Doop en Avondmaal, wordt als een verkondiger van een nieuwe leer verketterd. Zal dit gebrek overwonnen worden, dan moet ons volk zijn liturgie weer leeren verstaan, omdat onze Kerk daarin het rijkst haar belijdenis omtrent Doop en Avondmaal heeft uitgesproken. Daarin ligt dan ook de verdienste van Dr. Wielenga's arbeid, dat hij dit op zoo uit-nemende, laat me er bij voegen op zoo trouwe en eerlijke, wijze heeft gedaan. Wel spaart hij de critiek niet en wijst hij meermalen op hetgeen in onze liturgische formulieren verbetering be-hoef, maar deze critiek raakt den vorm, nooit den inhoud. Met het geloofstand-punt onzer klooke Gereformeerde vaders is hij het volkomen eens. Men voelt op elke bladzijde, hoe hij met heel zijn ziel is ingedrongen in de rijke gedachtenwereld, die in onze liturgie is uitgesproken; dat ze al de liefde en bewondering van zijn hart gewonnen heeft; dat hij niet anders doen

wil, dan in d wat de ops gedacht. Er onze liturgie ten in te le doeling der krijgt het ec zoodat het l zielsoog schilt wat hij in si nauw verban geloofs en daaropvolgend het Avondm scheiding va wil hij niet der gaat hij Zwijngliaansc maal, die l gedachtenle De zooveel d het Avondm wordt door I ijk gehandh Gooszen. Ga ciplele pleid leverd, dat h punt nog te v doet, zooda 397 in een n van het brel voorstelling v nl. deze cere niet noodig z op dit punt z terug, omdat door Prof. G. toch eindelijk helpen worde boek, dien ik toewensch, z een correctie de literatuur vermelden d Gobius du de liturgisch meld vond, b verdedigingen onzer liturgie zijn en is.

Behalve ee ons Avondm lenga ook lit de beste w moet bedien hem geveve elke Kerk lenga heeft i bij de bedi stichtelijk is gen, of wat over de vaag Avondmaalsg wel klopt met bezienend schu het eten van één beker sch ring door het gemeenlijk nie bij het Avon daarom geven b als er Avond zetten, houdt Avondmaal v nomen, maar den, en toch i niet gelijk t Roomsche en Avondmaalsg te geven. De eten van één beker, gaat in brooden bre Avondmaal i wel, als elk brood en zijn

Ook wat t werk van Dr. boek wonders aesthetisch o Dr. Wielenga kunst verstaal een sekere v bruik van v te euvel; toc liever verme het Avondm door den H werking des vreemd aan lenga spreekt cale verlossin delijk, waar Schrift altoo hoofdletter. I dig toe en g aanleiding.

ver wel een Dat „de rylt maal in ons 368) schijnt als wanneer een „dienst, Van de „maalsformulie min een vo gear die van Terwijl, om een weduwe, waarin haar s mij een voor gische van b aandulden v fouten blijve soms lijnree van wat hij in het midden nu: „de le wanneer de voorafgaand schieden“. E na voorafga

Maar al enkele vlekj te kort aan dit geschrift is een geeste worden voor hof van ons